

காதல்

வந்தசாலை

சுமரபாக சீனா உதயகுமார்

காதல் வந்த சாலை

(காதல் கவிதைகளின் சங்கமம்)

சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

குபேந்திரா பதிப்பகம்

வல்வெட்டித்துறை

நூல் தலைப்பு	:	காதல் வந்த சாலை
வகை	:	காதல் கவிதைகளின் சங்கமம்
ஆசிரியர்	:	சமரபாகு சீனா உதயகுமார்
முதற்பதிப்பு	:	14.06.2016
பதிப்புரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
முகவரி	:	கூனந்தோட்டம், சமரபாகு, வல்வெட்டித்துறை, தொ.இல : 077 5631205
		மின்னஞ்சல் : uthayan7@gmail.com
அச்சுப்பதிப்பு	:	அன்றா பிறிண்டேர்ஸ் கஸ்தாரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
விலை	:	ரூபா.200
ISBN	:	978- 955-43074-0-7

காதல் வந்த சாலை பற்றி...

சமரபாகு சீனா உதயகுமாரின் புதிய கவிதைத் தொகுப்பான 'காதல் வந்த சாலை' காதல் வயப்பட்ட ஓர் இளைஞனின் கவித்துவ அரிதாரம் பூசிய புதுக்கவிதை வடிவிலான தொடர்ச்சியான ஒரு நெடுங்கவிதையாக வெளிவருகிறது.

வழமையான சமூகப் பாங்கான பாடுபொருள்களிலிருந்து விலகி சற்றேறக் குறைய சினிமாப் பாணியில் தீராமற் பெருகி வருகின்ற காதற் கவிதைகளை ஒத்த; பக்கத்திற்குப் பக்கம் பொருத்தமான அழகிய சித்திரங்களுடனான; சிக்கனமான வரிகளைக் கொண்டதாக இத்தொகுப்பு அமைகிறது.

இக்கவி வரிகளின் சாயலை ஏற்கனவே எங்கோ பார்த்தது போல அல்லது கேட்டது போல தோன்றினாலும் பல இடங்கள் இவருடைய நளினமான புதிய கற்பனைகளை, தனித்துவமான அடையாளங்களைக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. இவை சில வேளைகளில் இவரின் அண்மைக்காலச் சொந்த அனுபவ வரிகளாகவோ அல்லது 'யாவும் கற்பனைகளாகவோ' கூட இருக்கலாம் என்றாலும் வாசிப்போரை தங்கள்வாலிபருவத்தை எண்ண வைப்பதாக இவ்வரிகள் விளங்குகின்றன.

காதலில் விழும் சகலருமே பொதுவாக கவிஞர்களாவது வழமை. இவர் கவிஞராக ஏற்கனவே அடையாளங் காணப்பட்டதால் இவ் வரிகளில் அழுத்தம் சற்று அதிகம் விழுந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது.

சமரபாகு சீனா உதயகுமாரின் ஆரம்பகால கவிதைகளில் கவிஞர்களான பா. விஜய், பழநிபாரதி போன்றோரின் தாக்கம் இருந்தது என்றும் இவரின் இதற்கு முன்னரான கவிதைத் தொகுதியான 'என் பேனாவின் நிதர்சனத்தில்' அத்தன்மை மாற்றமுற்றிருக்கிறது என்றும் ஒரு விமர்சகர் கூறியது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. இந்நெடுங் கவிதையின் பாடுபொருள் காரணமாக மீண்டும் மேற்படி கவிஞர்களின் செல்வாக்குப் பாணியை இங்கு தரிசிக்க முடிகிறது.

இக் காதல் நூலில் முதன் முதல் காதல் உணர்வில் ஆட்படும், காதல் வசப்படும் இளையோருக்கு 'பயன்படத்தக்க' பல எளிமையான இனிய காதல் வரிகளையும் காண முடிகிறது.

காதல் ஒரு நெடும் பயணம் என்பர். இப்பயணத்தின் ஒவ்வொரு கணங்களும் வெவ்வேறு வகைப்பட்டவை. காதலியின் பெருமை பேசுபவையாக; அவளின் பார்வையில் புன்னகையில் கிறங்குபவையாக; அவளின் அழகின் செழிப்பை ஆராதிப்பவையாக; அவளைப் புதுப்புதுக் கோணங்களில் வர்ணிப்பவையாக, அவள் மீதான ஏக்கத்தை விபரிப்பவையாக; அவள் தனது சொந்தமானவள் என்ற மனநிலையை பகிர்பவையாக; அவளைப் பற்றிய கற்பனைகளாக; அவளின் பிரிவால் ஏற்படும் சோகத்துயரை புலம்புபவையாக, அவை இருக்க முடியும். இவ் நெடுங்கவிதையின் ஒவ்வொரு தருணங்களும் மேற் சொன்னது போன்ற வெவ்வேறு உணர்வுகளை மீட்டிச் செல்வதை அவதானிக்கலாம்.

“பூமிப் பந்தின்

முரட்டு மேனியில்

புடவைசட்டி அசைந்துவந்த

புன்னகை நிலாபோல் நீ...”

“நீயோ

விழுமுறை இல்வாத நிலவு...”

“வானத்து நிலவைச் சுற்றி

வெள்ளி நட்சத்திரங்கள்

புன்னகை நிலா

உன்னைச் சுற்றி

என்

வெள்ளை நினைவுகள்.”

“மெளன நிலவே

அடிக்கடி மெளனவந்து

தலைகாட்டி விட்டுப் போகாதே

பூமிக்கு இருநிலவு

என்று

பதிவேற்றம் செய்திருவர்

போட்டிக்கார விஞ்ஞானிகள் . . .”

“உன்னைக் கண்ட

பிறைநிலா

முழுநிலாவாய் ஒளிவீசும் . . .”

“என்றும் என் இதயத்தில்

குடிசொள்ளும்

நீதான்

கால்முளைத்த நிலா

என் காதல் நிலா”

இவை புளித்துப்போன நிலவை உவமித்த காதலி மீதான வர்ணிப்புகள் தான்; என்றாலும் மீண்டும் வாசிக்க “கள்” போதை மயக்கத்தை ஏற்படுத்துவதும் உண்மைதான்.

இவரின் காதலினால் ஏற்பட்ட களிப்பு மகிழ்வு இவ்வாறிருக்கிறது.

“உன் முதல் வரவு பார்த்த

என் கண்களும்

உன் முதல் வரவு உணர்ந்த

என் இதயமும்

புதுமையாகவே

விழாக் கொண்டாடி மகிழ்ந்திருக்கின்றன . . .” என்கிறார்.

“நீ தந்தது என்பது

இல்லை என்பதைத் தானே . . . ஆனால்

நீ தந்த இல்லைகளில்

இத்தனை உணர்வுகளா?” என்றும்,

“என்னருகில்

நீ

இல்லாத போதுதான்

எல்லாமும்

உண்டு என்று ஆகிவிடுகிறது...” என்றும் வியக்கிறார்.

“அழகான தமிழ்ச் சொற்களைக்

காணும் போதெல்லாம்

உன் ஞாபகமே

எனை நினைவு செய்கின்றன...” என்று காதலியாள் அழகில் கிறங்குகிறார்.

‘எனை நினைவு செய்கின்றன’ என்பது வித்தியாசமான பிரயோகமாகத் தெரிகிறது.

“மேலும் முல்லைக்கொடி

உன் இடை என்றால்

பாறி நந்த ரதமே

என் வலது கரம்...” என்று புதுமைமிகு கற்பனையிலும் சிறகடிக்கிறார்.

“உன் இளமைக் குறியீடுகளை

நான் பலதடவை

மொழிபெயர்ப்புச் செய்ததாக

எனக்கே முறைப்பாடு செய்திருக்கிறாய் நீ...” என அகமகிழ்கிறார்.

இவரின் இன்னொரு இரசிக்கத் தக்க கற்பனை

“உன் பாதம் வரை தொடர்

கறுப்பு நீர் வீழ்ச்சியாய்

நெளிந்து ஓடுகிறது

உன் கருங்கூந்தல்...” என்பதை கேட்கும் போது ஈரவாசம் அடிக்கிறது.

“என் இளமையின்

இரகசியம் என்பது

என் நினைவில்

உன் ஞாபகங்களே...” எனும்போது இவரின் காதற் புனிதம் புலப்படுகிறது.

“இன்று வரையும்

நான்

நீயாக இருக்கிறேன்....

நீ

எப்போதும்

நானாக இருக்கிறாய் என்ற

சித்த நம்பிக்கையிலே...” இது சினிமாப் பாடலொன்றை அடியொற்றி இருந்தாலும், இதில் தெரிகிறது இவரின் பிரிவுத் தவிப்பின் தகிப்பு.,

“என்னை எத்தனைமுறை

சாகடிக்க முடியும் உன்னால்...”

என்ற கேள்வியில் வாசகருக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தி விடுகிறது!

இவ்வரிகள் கவிதையின் ஆரம்பத்தில் flash back போல கையாளப் பட்டிருப்பது நம்மை ஈர்ப்பதுடன் கவிதையின் மீள்வாசிப்புக்கும் இவ்வரிகள் களமமைத்துக் கொடுக்கின்றன.

ஆக, “காதல் வந்த சாலை” தொடர்ந்து அடித்துக் கொண்டிருக்கும் காதல் கவிதை அலைகளில் தானும் ஒரு அலையாகத் தன்னை பதிவுசெய்து கொள்கிறது.

கவிஞர் த.செய்யீலன்

சுமர்ப்பணம்

**இந்தப் பிரபஞ்சத்தில்
அழகான காதலைச் சொன்ன
காதலர்களுக்கு...**

சாலையோரக் காதல்

காதல் பொதுவானது! யாவருக்கும் சுகமானது! காதலை யாருமே ரசிப்பார்கள். அதிலும் காதல் கவிதை; காதல் பாடல் எழுதும் கவிஞர்களுக்கு வயது ஒரு பொருட்டே கிடையாது. அப்படியாக அனுபவித்து எழுதுவதுபோல் எழுதுவார்கள்.

கண்ணதாசன், வாலி, வைரமுத்து எழுதிய காதல் கவிதைகள் இளையவர்கள் வியந்து ரசிக்கும் பாடல்களாகவே அவை இருக்கின்றன. கற்பனைகளும்; குறியீட்டு, படிம உத்திகளும் பாடலுக்கு மேலும் நயம் செய்கின்றன.

“கண்ணீர் பூக்கள்” எனும் மு.மேத்தாவின் கவிதைத் தொகுதி வந்தபோதுதான் புதுக்கவிதை பற்றிய ஒரு புரட்சியினை வரவேற்கின்ற தன்மை மக்களிடையே தோன்றியிருக்கிறது. அவரைத் தொடர்ந்து அப்துல் ரகுமான், பழநிபாரதி, பா.விஜய், தபு சங்கர் போன்றோர் இத்தகைய கவிதை வடிவினை எழுதி புத்தகங்களாக வெளியீடு செய்துள்ளனர். இப்படியான புத்தகங்களை மாணவர்கள் அதிகமாக வாங்கிப் படிக்கிறார்கள்.

ஈழத்திலும் இத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டவர்களுள் இ.சு.முரளிதரன், நெடுந்தீவு முகிலன், கவிஜிவினோ போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்களாவர். இவ்வகைக் கவிதைகளைப் படிக்கின்றபோது “எங்கோ படித்த ஞாபகம் வருகிறதே” என்று சிந்திக்கவும் தோன்றும். பரீட்சயமான மொழிகளில் அதீத கற்பனைகளில் புனைந்து கவியாகி வருவதால் வாசிப்போர் மனங்களில் பதிந்து விடுகின்றது. அவ்வளவுதான் உண்மை.

பாடசாலை, கலாசாலை, பல்கலைக்கழகம் போன்ற கல்விச்சாலைகளும்; துரத்திப் பின் தொடர்ந்து தங்கள் காதலைச் சொல்லக் கூடிய சாலை யோரங்களும் இளைய காதலர்களுக்கு சுகானுபவம் தருகின்ற சோலை வனங்களே!

காதல் செய்து கல்யாணம் செய்தவர்களும் தங்கள் பிள்ளைகள் காதல் செய்கின்றனர் என்பதை அறியும்பேது காதலுக்கு எதிரானவர்களாகவே

மாறிவிடுகின்றனர். காதல் என்பது தங்களோடு முடிந்துவிட்ட ஒரு சம்பவமாகவே பெற்றோரும் கருதுகின்றனர் போலும்.

காதல் செய்து கல்யாணமானவர்களுக்கு மட்டுமன்றி, கல்யாணம் செய்து காதலிப்பவர்களுக்காகவும் (கணவனும் மனைவியும் ஒருவரை ஒருவர் காதலிப்பதைக் குறிக்கும்) எழுதப்பட்ட கண்ணதாசனின் பாடலை இங்கே நினைவூட்ட விரும்புகின்றேன்.

நாயகன் : நான் காதல் எனும் கவிதை சொன்னேன் கட்டிலின் மேலே!

நாயகி : சிந்தக் கருணைக்கு நான் பரிசு நந்தேன் தொட்டிலின் மேலே!

என்ற வரிகள் கேட்டு ரசிக்கின்றபோது காதலித்தால் எத்தனை சுகமானது என்பது புரிந்து வருகின்றது. அந்தப் புரிதலோடு இந்தக் குட்டிக் கவிதைகளையும் படித்துப் பாருங்கள்.

இத்தொகுதியிலுள்ள கவிதைகளுக்கான அணிந்துரை தந்துதவிய கவிஞர். த.ஜெயசீலன் அவர்களுக்கும், இந்நூலினை அழகுற அச்சேற்றித் தந்த அன்றா பிறிண்டேர்ஸ் நிறுவனத்தினருக்கும் பின் அட்டைக்குறிப்புத் தந்த காவியபிரதீபா வன்னிய செந்தூரன் அவர்களுக்கும் மற்றும் எனக்கு தமிழ் கற்பித்த என் ஆசான்களுக்கும் என் மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

-சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

என் உயிரிலும்
மேலானவள் நீ

என்னை

எத்தனைமுறை சாகடிக்க முடியும்

உன்னால்...!

இன்னொரு முறை

கொயித்து விடாதே

இப்படி என்னோடு...!

நான்

ஒரு சாதாரணமானவனே

ஒருமுறை சாகவே

என்னாலும் முடியும்

அன்று

பூப்புனித நீராட்டு விழா உனக்கு!

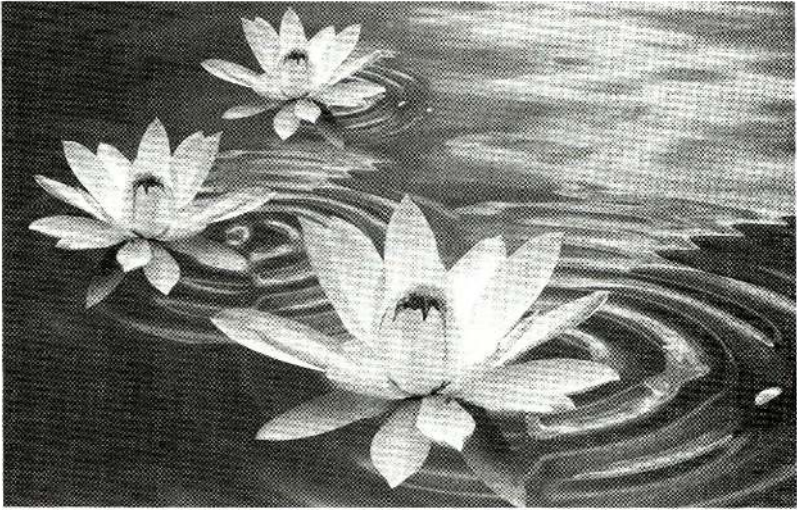
பூந்தொட்டியில் நீராடுகிறாய்

நீ!

தண்ணீரில் ததும்பும் பூக்கள் எல்லாம்

முத்துருத்தி

மோதிப் பிய்ந்து விழுந்தனவாம்

யாரும் கண்டுவிடாத

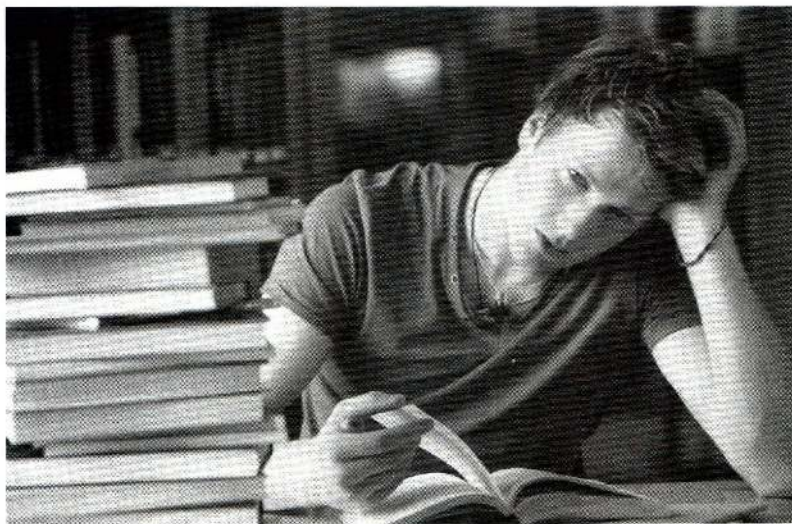
உன் இடத்திலே

முதல் முத்தம்

யார் தருவது என்ற போட்டியாம்

தொட்டி நிறைந்த பூக்களுக்கும்...!

பரீட்சைப் பெறுபேறு
வெளியாகி இருந்த அன்று
உரெல்லாம் ஒரே கதையாம்
நான் பாசாகவில்லை என்று!

எங்கே விளங்கப் போகிறது
முட்டாளர் உருக்கு !
அழகிய காதல் பரீட்சையில்
நான் பாசாகிவிட்டேன் என்பது..!

ஒரு மாலையப்பொழுது
கோயிலுக்கு வந்திருந்தேன்
நீ வருவாய் என்பதை அறிந்து...!

அங்கே

கூட்டத்தில் இருக்கிறாய்

அதுவும்

இருட்டில் இருக்கிறாய்

நானோ

வெளிச்சத்தில் நின்று

சாமி கும்பிடுகிறேன்

நீ

சத்தமாகக் கதைக்கிறாய்

கிங்கிணியெனச் சிரித்து

நீ வந்து விட்டாய் என்பதை

எனக்குச் சொல்ல முனைகின்றாய்

உன் வரவு உணர்ந்த
எனக்குள்ளே பேரின்பம்

நீ சொல்லும்
ஒவ்வொரு சொல்லும்
எனக்கு
ஒவ்வொரு இன்பமே..!

பூமிப் பந்தின்

முரட்டு மேனியில்

புடவை கட்டி அசையும்

புன்னகை நிலா நீ

அள்ள அள்ளக் குறையாத

உன் அழகு அவயங்கள்

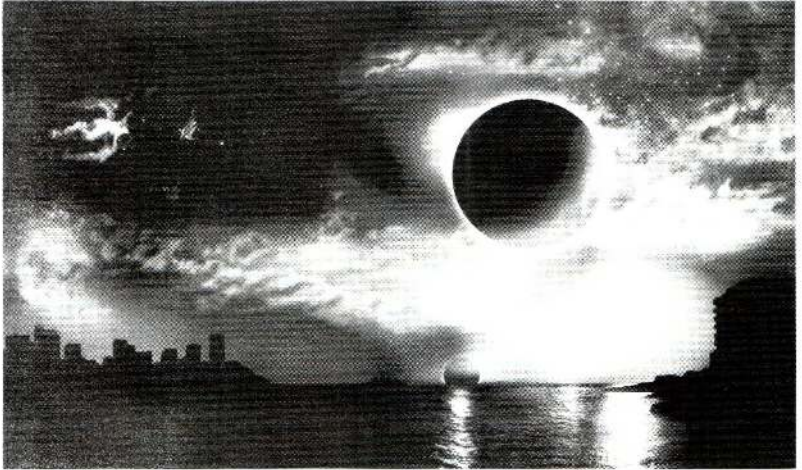
இரண்டு

கொள்ளை கொள்ளையாய்
நுரைத்துப் பொங்கும்
மதுக்கோளங்கள் இரண்டினையும்
அள்ளிக்கட்டிச் செல்கின்றபோது...

துவழ்ந்து சிதைகிறது
என் வெள்ளை மனது

வானத்து நிலவுக்கு
மாதத்தில் ஒருநாள்தான்
விடுமுறை

நீயோ
விடுமுறை இல்லாத நிலவு

மொட்டை மாடியில்

நீ வந்து நின்றால்

பக்கத்து வீட்டு அம்மாக்களுக்கே

அதிக கொண்டாட்டம்

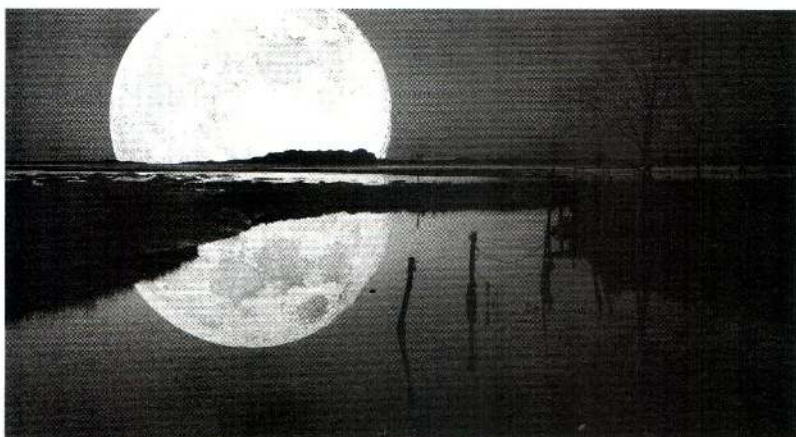

உன்னைக் காட்டிக் காட்டியே

குழந்தைகளுக்குச்

சோறு உண்டி மகிழ்கின்றனர்

வானத்து நிலாவைச் சுற்றி
வெள்ளி நட்சத்திரங்கள்
புன்னகை நிலா உன்னைச் சுற்றி
என் வெள்ளை நினைவுகள்

மெளன நிலாவே
அடிக்கடி வெளியே வந்து
தலை காட்டிவிட்டும் போகாதே
பூமிக்கு இரு நிலவு என்று
பதிவேற்றம் செய்திருவர்
போட்டிக்கார விஞ்ஞானிகள்

சூரிய ஒளி பட்டு
 வான்நிலா ஒளி வீசும்
 உன்னைக் கண்டால்
 பிறைநிலாகூட
 முழு நிலவாய் மாறும்
 அதுகூட
 மனதுக்குச் சுகம் தரும்

இந்த இரவுகளுக்கு
 கர்வம் கொஞ்சம் அதிகம்தான்
 பகலை ஜெயித்துவிட்ட
 ஓர் இறுமாப்பு
 அதில் நிரம்பி வழிகிறது

உன் விழிப்பு கண்ட பின்னர்தான்

இறுமாப்பு இரவுகளுக்கும்

கர்வ அடக்கம்

முளைத்து வருகிறது

இறுமாப்பு இரவுகளுக்கும்

உன் மீதுதான்

அதிக விருப்பம் போலும்

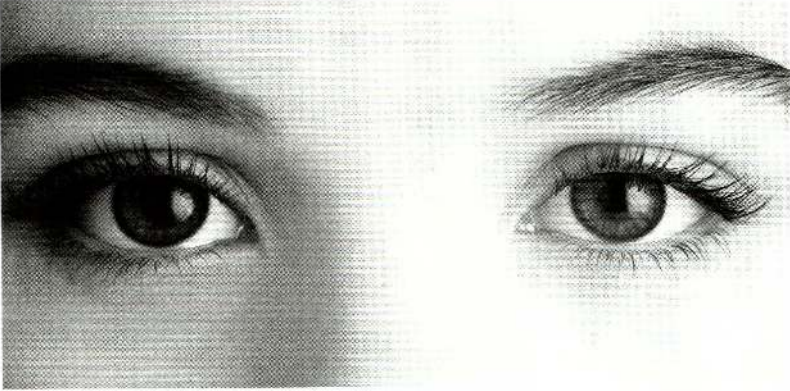
இந்த இரவுகள்

உனைப் பார்க்க விரும்பி

வருகிற போடுதல்லாம்

உனைப் பார்க்க விருவதில்லையாம்

உன் கண்கள்!

இந்த இரவுகளுக்கு

உன் கண்கள் மீதுதான்

அதிக கோபம் என்கிறார்கள்..!

கம்பன் சொன்ன

அம்பு விழியாள்; அழகிய பெண்ணாள்;

சில்லென்ற மெல்லிடையாள்

அன்ன நடையுடையாள் என்று

எல்லாமே நீதானோ..?

இப்பொழுதெல்லாம்

வந்த இரவுகளை

வரும் இரவுகள்

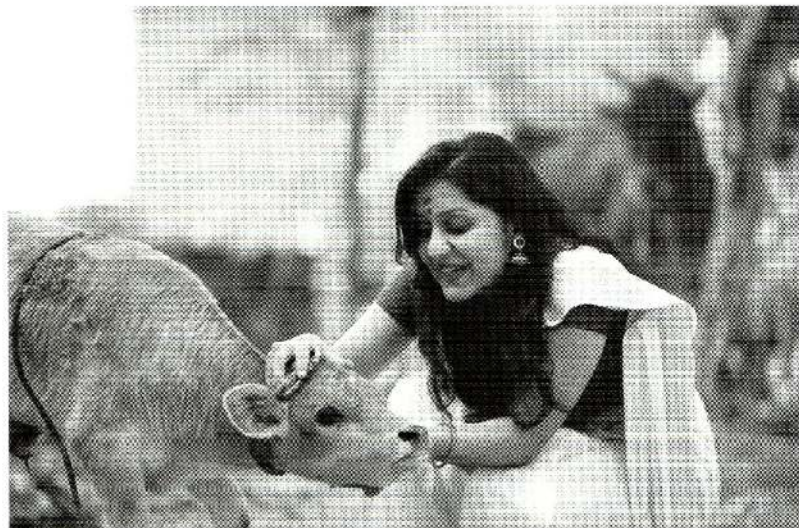
பழிக்கின்றனவாம்

“வெக்கல் இரவுகள்” என்று

எப்பொழுதுமே

உனக்கான சிறப்பியல்புகள்

பிரமாண்டமானவைதான்

சித்தனையும்

உனக்கே சொந்தமானவையும்கூட

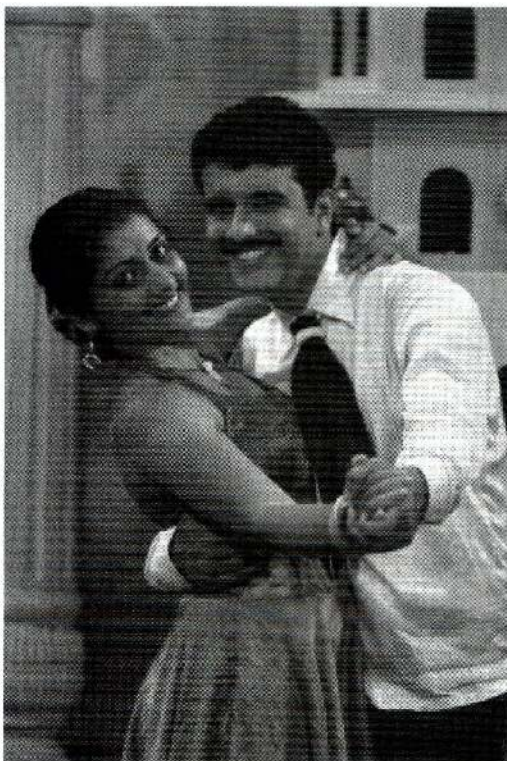
உன்னைச் சொந்தம் கொண்டாடும்

என்னை

எத்தனை பேருக்கும் பிடிப்பதில்லை

என்பது

உனக்குத் தெரியுமா?

உனக்கு நானும்

எனக்கு நீயும் என்று

சொந்தம் என்பதால்தானோ

என்னமோ

எனக்கும்

இத்தனை பிரமாண்ட எதிரிகள்

உன் முதல் வரவு பார்த்த

என் கண்களும்

உன் முதல் வரவு உணர்ந்த

என் இதயமும்

புதுமையாகவே

விழாக்கொண்டாடி மகிழ்ந்திருக்கின்றன

இன்றும்

எனக்குள் இனிமையாய் இருப்பது

உன் நினைவுகள் கலந்த

என் துனிமைதான்

நான் உன்னிடம்

எதை

வேண்டுமானாலும் கேட்கலாம்

நீயும் அதையே தரவேண்டும்

நான்

எதைக் கேட்டாலும்

உன் புன்னகைகளையே

அள்ளித் தருகிறாய்

நீ!

உன் புன்சிரிப்புகளைக் கேட்டு
 ஒரு சிறுபிள்ளைபோல்
 உன் முன்னே கை குழைந்து
 நான் நின்றபோடுதல்லாம்
 நீ தந்தவை என்னமோ
 இல்லை என்பதைத்தானே!
 நீ
 தந்த இல்லைகளில்
 இத்தனை உண்டுகளா..?

உன்

கொடி இடை தாங்கியபோது

உல்லாசத்துடன் குதுகலமானது

என் இடது கரம்

முல்லைக்கொடி
உன் இடை என்றால்
பாரி தந்த ரதமே
என் வலது கரம்

உன்

கை வளையல்களும்

கொஞ்சம் கால்கொலுசுகளும்

ஒரு சேர ஒசை தரும்!

என் இமைகள் மட்டும்

மூடித்திறந்து ஒசை எழும்!

குளியலறையிலிருந்து

மெதுமெதுவாக

நடந்து வருகிறாய்

நீ!

மழையில் நனைந்த மல்லிகை

இதுவோ என்று

ஏக்கப் பெருமச்செறிந்து

உயர்ந்து தாழ்ந்தது

என் நெஞ்சு!

வெள்ளைத்தாளில்
உன் பெயர் எழுதும்போது
என்னைவிட
என் பேனாவுக்கே
அதிக ஆனந்தம்
இருந்திருக்க வேண்டும்!

நீ

எனக்கே முதல் சொந்தம்

என்ற நினைப்பில்

எனக்கு நானே

பொன்னாடை போர்த்தி

மகிழ்கின்றபோது

தனக்குத்தானே

பொன்கிரீடம் அணிந்து

மகிழ்ந்து கொள்கிறது

என் பேனா

இப்பொழுதும்

நிலாவில் குடி கொள்ளவே

மனிதனுக்கு சிவா

என்றும்

என் இதயத்தில் குடிகொள்ளும்

நீதான்

கால் முளைத்த நிலா

இப்போதெல்லாம்

உனக்குத் தெரியாத எதுவும்

என்னிடம் இல்லை

என்றாகிவிட்டது

நீ உருட்டி விரும்பும் சிசுக்கள்;

உன் சிசுக்கள்;

என்னைப் பற்றியதான

உன் இனிய நினைவுகள் எல்லாமும்;

தினம் தினம்

என் இதயம் நனைத்து

என்னை உனஞ்சலாட்டுகின்றன

எப்பொழுதும்

உன்னிடமே இறுகிவிட்ட இதமான நட்பு

இயல்பான புன்னகை என்று எல்லாமும்

உனக்கே சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறேன்!

உன்

இளமைக் குறியீடுகளை

நான் பல தடவை

மொழிபெயர்ப்புச் செய்ததாக

எனக்கே முறைப்பாடு செய்திருக்கிறாய்

நீ

காற்றுக்கும் தெரியாமலே
 பார்த்துப் பார்த்து
 உன்னை ரசித்த என் கண்கள்
 பல தடவை வெர்த்திருக்கின்றன

உனக்கென்ன..! உனக்கு..!
 சின்னச்சின்னச் சுகங்களையெல்லாம்
 தந்து விட்டு
 உன்பாட்டில் சென்று விட்டாய் எடி

நனவில வட்டி வதைத்த
இன்ப சுகங்களை எல்லாம் சோகங்களாக்கி
இதயச்சிறை வலிகளை
வலிந்து தந்திருக்கிறாய் எடி

என் ஆத்மார்த்தமான உணர்வும்
என் அந்தரங்கமான உணர்ச்சியும்
மெய்யாக உன் கரங்கள் தீண்டியிருக்கின்றன
அப்பொழுதெல்லாம்
என் மெய்சிலிர்ப்பின் உயர்ச்சி நினைத்து
இப்பொழுதும் ஏங்குகிறேன்

இதற்குப் பிறகு

இன்று வரையும்

நான் நீயாகவே இருக்கின்றேன்

எப்பொழுதும்

நீ

நானாகவே இருக்கின்றாய்

என்று

சித்த நம்பிக்கைகளை

சிதிகமாக எனக்குள்ளே நிறைத்துக்கொண்டு...

நல்ல தமிழ்மொழி வடிவம்

நீ

அழகான தமிழ்மொழிச்சொற்களைக்

காணும்போதெல்லாம்

உன் ஞாபகமே

எனை

நினைவு செய்கின்றன

உனை ஞாபகப்படுத்தும்
எல்லா நினைவுகளும்
அழகான தமிழ்மொழியாகவே
காண முனைகின்றேன்

அழகிய மயில்
தோகை விரித்தாடவது போல
உன் பாதம் வரை தொட்டு
கறுப்பு நீர்வீழ்ச்சியாய்
நெளிந்து ஓடுகிறது
உன் கருங்கூந்தல்

உன் கூந்தல் அருகாக வந்த
வண்டினங்களோ
இதென்ன புதுமை
பெள்ளினவாகவே மானை வந்ததோ..?
என
வியப்புறுகின்றனவாம்..!

தேன் அருந்தாது
எப்படி இத்தனை மயக்கம்..?
என்றுதான்

அவை வியப்புறுகின்றனவாம்...!

நீ எனக்கின்ற நான் முதலாய்
என் இதயமெல்லாம்
இதமான இனிமைகள் பரப்பி விளையாடுகிறாய்

என் இளமையின்
கிரகசியம் என்பது
என் நினைவில்

உன் இனிய ரூபகங்களே..!

இப்பவெல்லாம்

நான் அழகாய் தெரிகின்றேனாம்

அதற்காக

என்னுள் நீ வந்து

சூடியிருந்த சம்பவத்தையே

அடிக்கடி சொல்லிக் கதைக்கின்றனர்

என் ஊரிலுள்ள

என்னப்பிடிக்காத சிலர்...!

என்கிடம்

எதுவுமே

இல்லை என்றாகிவிடுகிறது

என்னருகில்

நீ

இல்லாதபோதுதான்

எல்லாமும்

உண்டு என்றாகிவிடுகின்றன

என்னருகில்

நீ

இருக்கும் போதுதான்

எது எப்படியோ

உன் அழகான மாற்புகளுக்கிடையில்

நான் துயில் கொள்ளாமலுக்கு

என்னைச் சிறியவனாக்கி விட்டாய்

நீ

ஆகமொத்தம்

நீ

இந்த ஊரின் பெரியவளாகிவிட்டாய்!

எனக்கு

எத்தனை சந்தோசம் தெரியுமா?

கொஞ்சம் இனிமை; கொஞ்சம் புதுமை

கொஞ்சம் சிழுது; கொஞ்சம் சிழுது

ஓ.....!

“சம்”..... சாரம்

நீ

என் சம்சாரம்.....!

அடிக்கடி இல்லாமல் போதும்

மின்சாரத்தைத்

திட்டித் தீர்த்தனர் என் ஊரவர் அனைவரும்!

மின்சாரம் இல்லை என்றால்

எனக்கு என்ன எனக்கு.....!

நீ வந்து போனால் போதும்

ஒளி பெற்று விடும் என் வீடு.....!

மலைகளின் முகமுகள் இரண்டின
நெஞ்சிலே தூங்கி நடக்கின்றாய்
என் கண்கள் கிழிந்து சிதைக்கின்றன

அவள் அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும்
ஒவ்வொரு ஆயுதம்
ஓ..! இதுதான்
ஆ.....! இதுமோ.....!!

முக்கணிகளின் முதல் கனிபோல்

என் கைகளில் சிக்கிய

முழுக்கணி நீ

திருவிழாவில்

காணாமல் போன ஒரு குழந்தையாய்

காணாமல் போனேன் நான்

என்னைக் கண்டிருத்துக்

கவனமாய்

உன் இதயவறையில் பூட்டி வைத்தவள்

நீ

இப்பவும்

என்னைக் காணவில்லையே என்று

தேடி அலைவது என்னமோ

என் உறவுகள் மட்டுமே

வானத்திலிருந்து நிலா மழை
அருகிலிருக்கும் எனை
இதமாய் அணைக்கிறாய்...!

அதிகாலையில்
பறவைகள் சத்தம் செய்கின்றன
நீ மட்டும்
என் காதிடே ரகசியம் சொல்கின்றாய்

கட்டில்மெத்தை மேலே நீ

உன் மேலே நான்

கட்டிலுக்கும் உன்னைத் தாங்கிக் கொள்ளவே

அதிக விருப்பம் போலும்

சமநேரத்தில்

இருவருக்கும் பசி

உனை அணைக்க ருசிக்கிறது

இருவருக்கும் தான்...!

உன் முனகல்

முழுதாய் கேட்கும்போது

என் மாற்புகள் இரண்டும் புடைத்தெழுகின்றன

என் புடைத்த மாற்புகளை வருடியபடியே

செல்லமாய்க் கடித்தபடி சொல்கிறாய்

“என் போர்க்களத்தளபதி நீதான்டா” என்று..!

ஆசை எனும் இரகசியக் கிடங்கிற்குள்

உனக்கும் எனக்குமான

கூடல்பற்றிய கற்பனைகள்

குதூகலம் தருகின்றன

சுமனும் எதிருமாக நிற்கிறோம்

நிறைய உரையாடுகிறோம்

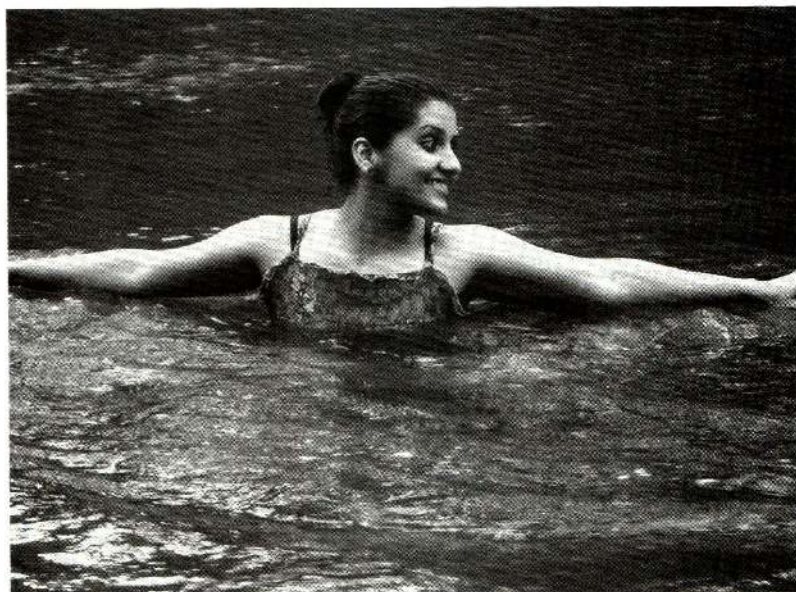
உரையாடல்களும்; சுவாசங்களும் நெருக்கமாகின்றன

எம் உதடுகள் இறுக்கமாவதால்...!

நீ குளித்துவிட்டு வருகிறாய்

கூந்தலை அகல விரித்து ஈரத்தை உலர்த்துகிறாய்

ஈரத்துளிபட்டு சிலிர்த்துவிடுகிறேன், நான்..!

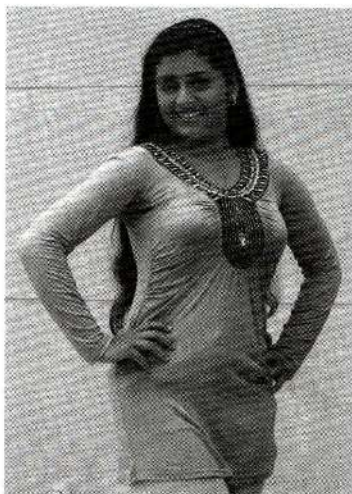
சுற்றிவளைத்து

உன் றிநஞ்சு இறுக்கிக்கட்டிய

நூல் துவாய் பார்த்து

முழுதாய் துவைந்து போனேன், நான்..!

உன் மீதான
என் ஸ்பரிசு வசந்தங்களை
கவிதைக்குருவையில் போட்டு
என் மனசெல்லாம் நிரப்பி
நீயாக உலாவ விட்டுவிடுகின்றேன்..!

நான் அழகாய் மாறியது மட்டுமில்லையாம்

பக்குவமாய் நடந்துகொள்வதாகவும்

நண்பர்கள் சொல்லிக் கதைக்கின்றனர்

கூடவே

என்னைக்

கேலி செய்து சிரிக்கின்றனர்

இயற்கைமாதா இன்புற்றுப் பரவும் ஈழத்திருநாட்டின் வடபுலத்தில் யாழ்ப்பாண மாவட்டம் பாரம்பரியம் மிக்க தமிழரின் கலைப்பொக்கிசங்களில் முதன்மையான தேசம். அதிலும் வடமறவர் ஆட்சி எனக் கூறப்பட்டு இன்று வடமராட்சி என மருவி நிற்கும் பகுதிக்கும், ஆதிமுதல் இன்று வரையான தமிழனின் வீர வரலாறுகளுக்கும் நிறையவே தொடர்புண்டு. வல்வெட்டித்துறை சமரபாகு எனும் மண்ணில் உதித்த ஓர் எழுத்தாளராக சமரபாகு சீனா உதயகுமார் அவர்கள் கருதப்படுகிறார். தனது பரந்துபட்ட படைப்புகளால் இன்று சிகரம் தொட்டு நிற்கிறார். கடந்த வருடம் வவுனியா தமிழ்ச்சங்கம் யாழ் மாவட்டத்தில் சிறந்த கலையிலக்கியச் செயற்பாட்டாளராக அறிவித்து “தமிழ்ச் சுடர்” விருது வழங்கி மதிப்பளித்திருந்தமை அறிந்ததே. இவர் இரு சிறுகதைத் தொகுதிகள், மூன்று கவிதை நூல்கள், ஒரு சிறுவர் இலக்கிய நூல், பல்சுவைக்கட்டுரைநூல் ஒன்று மற்றும் புள்ளிவரையியல் நூல் என மொத்தமாக எட்டு நூல்களை எழுதி வெளியிட்ட பெருந்தகை. அதுமட்டுமல்லாது சிறந்த விமர்சகராகவும், ஆய்வாளராகவும் தடம்பதித்தவர். வன்னியின் இலக்கிய வளர்ச்சியில் இவரது ஊக்குவிப்புகளும், வழிகாட்டல்களும் வேரோடி நிற்கின்றன. இலங்கையின் பெரும்பாலான வெளியீட்டு மேடைகளில் இவரது குரல் தொனித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இவரின் அடுத்த கவிப்புதையல் தான் “காதல் வந்த சாலை” என்ற காதல் கவிதை நூலாகும். தமிழ்த் தேசத்தின் அவலங்களை தனது கவிதைகளில் படைத்துவரும் இவர் தன் பள்ளிக்கால பருவங்களில் எழுதிய காதல் கவிதைகளை தொகுத்து “காதல் வந்தசாலை” ஆக தந்துள்ளார். இத்தொகுதி நிச்சயமாக இளைய உள்ளங்களுக்கு காதல் சுவையாக அமையும் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை.

எழுத்துகள்தான் எம்மினத்தின் இருப்புகள். இந்நூல் நிலத்திலும், புலத்திலும் வீச்சாகி தமிழின் காதல் மூச்சாக நிலைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு வாழ்த்தி விடைபெறுகிறேன்.

காவியப்பிரதிபா, தமிழ்ச்சுடர், பாவரசு

வன்னியூர் செந்துரன்

இயக்குனர்

செந்தணல் வெளியீடகம், ஒட்டுக்கட்டான், வன்னி

ISBN No. 978-955-43074-0-7

9 789554 307407